ENTER

半妖司藤

ครึ่งปีศาจ ซือเถิง 1

เหว่ยอวี๋ 尾鱼 เขียน
Tear แปล

ENTER ทดลองอ่าน
ENTER ทดลองอ่าน
ENTER ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

半妖司藤

ครึ่งปีศาจ ซือเถิง 1

ครึ่งปีศาจซือเถิง 1

เหว่ยอวี๋ เขียน Tear แปล

Published originally under the title of《半妖司藤》
Copyright ©尾魚 Wei Yu
Thai edition rights under license granted by Reve Books Co., Ltd, Taiwan
Thai edition copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2267-2

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@enter-books.com
เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

หากสิ่งที่เรียกว่าโชคชะตามีจริง เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับฉินฟั่งก็เป็นโชคชะตาที่โหดร้ายอย่างยิ่ง เพราะมันทำให้เขาสูญเสียสิ่งต่างๆ ไปมากมาย แต่ก็อาจนับว่าโชคดีได้หากถือเสียว่ามันเป็นโชคชะตา เพราะหากให้คิดว่าทั้งหมดเป็นเพียง 'เรื่องบังเอิญ' หรือ 'ความซวย' ของตัวฉินฟั่งเองโดยไม่มีอย่างอื่นข้องเกี่ยวก็แลจะน่าเวทนาเกินไป ฉะนั้นสู้โทษโชคชะตาไว้ก่อนเป็นดี และอย่างน้อยโชคชะตาครั้งนี้ก็ทำให้เขาเข้าสู่อีกโลกหนึ่งที่เต็มไปด้วยความเชื่อและเรื่องเล่านานา

โลกของปีศาจที่ชื่อว่า 'ซือเถิง'

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์

ประวัตินักเขียน

Wei Yu

เหว่ยอวี๋หลงใหลในเรื่องราวมหัศจรรย์ เชื่อในเรื่องราวลึกลับทั้งหลายบนโลก ด้วยความชื่นชอบการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการผจญภัย การเสี่ยงอันตราย ทั้งหมดนี้จึงล้วนเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนเรื่องราว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊คส์ได้ที่
www.enter-books.com หรือ
www.facebook.com/enterbooks

บทนำ

เซี่ยงไฮ้ กรกฎาคม 1937

หลายวันนี้เรื่องที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนาหูทั่วทุกหัวระแหงคงหนีไม่พ้นเหตุการณ์ 7 กรกฎาคม* ไม่ว่าคุณจะเป็นพวกพกไม้เท้ามีอารยะหรือคนลากรถ คนในงานเต้นรำที่โรงแรมพาราเมานต์หรือผีพนันวางเดิมพันในสนามแข่งม้า ทุกคนต่างทุ่มเถียงกันหน้าแดงคอเป็นเอ็นน้ำลายกระเซ็นเป็นฟอง แต่ละคนกลายเป็นนักการเมืองและทหารชั้นสูงที่มองสถานการณ์ในประเทศได้ชัดเจน

กรรมกรอย่างจย่าซานก็เช่นกัน

เห็นอยู่ว่าเขาไม่รู้หนังสือสักตัว เมื่อก่อนพอเห็นตำรวจก็รีบแจ้นไปเลียแข้งเลียขาด้วยความนอบน้อมประหนึ่งเห็นพวกฝรั่ง ขนาดว่าเมืองเป่ยผิง** อยู่ด้านนี้หรือด้านนั้นของแม่น้ำหวงปู้ก็ยังไม่แน่ใจ ทว่าหลายวันนี้จู่ๆ เขาก็พูดถึงสถานการณ์การเมืองระหว่างจีนกับญี่ปุ่น

---

* สงครามจีน-ญี่ปุ่นครั้งที่สอง

** เป่ยผิง คือชื่อเดิมของเมืองปักกิ่ง

อย่างเต็มปากเต็มคำ ทุกคนล้วนเดาว่าสองวันนี้เขาคงลากรถให้อาจารย์สอนหนังสือหรือนักศึกษารักชาติมามาก ได้ฟังเขามากระผีกเดียวก็เอามาโอ้อวดต่อหน้าสหาย

เย็นวันนี้ฝนตกหนัก น้ำบนถนนเจิ่งนองถึงข้อเท้า กรรมกรหลายคนต่างหยุดลากรถและไปเจาะเท้า* ที่ร้านหยางโจวเจ้าประจำ จย่าซานเพิ่งจะปลดช้อนรองเท้าออกก็ไปถกหน้าดำหน้าแดงกับคนอื่นแล้ว

กรรมกรคนหนึ่งเล่าว่าเมื่อกลางวันเขาลากรถให้ลูกค้า ฟังจากที่ลูกค้าคนนั้นพูดคือคนญี่ปุ่นจ้องจะตะครุบเซี่ยงไฮ้เหมือนกัน

เรื่องนี้ร้ายแรงมาก ถึงหนังสือพิมพ์จะบอกว่าเหตุการณ์ 7 กรกฎาคมสร้างความสั่นสะเทือนไปทั่วโลก แต่เดิมทีปากปืนกระบอกนั้นก็จ่ออยู่ทางตอนเหนือ ทางใต้ไม่เคยได้ยินกระทั่งเสียง ทว่าตอนนี้กลับตกเป็นเป้าซะเอง!

ด้วยเหตุนี้จย่าซานจึงออกมาทำตัวเป็นโฆษกทำเนียบประธานาธิบดีอีกครั้ง ท่าทางเขาคล้ายกับว่าประธานคณะกรรมการเจียงเพิ่งโทรศัพท์หาเขาเมื่อวาน

"คนญี่ปุ่นบุกเซี่ยงไฮ้? ต่อให้เอ็งใช้หัวแม่เท้าคิดก็ไม่มีทางเป็นไปได้!"

"พวกที่อยู่ในเขตเช่าเซี่ยงไฮ้ล้วนเป็นพวกฝรั่ง! ทั้งฝาหรั่งเสดอาเมอริกา เจอรมัน (ฝรั่งเศส อเมริกา เยอรมัน) เอ็งลองไปถามกษัตริย์พวกเขาดูสิว่าเห็นด้วยมั้ย!"

"เซี่ยงไฮ้อยู่ใกล้กับเมืองจินหลิง** ขนาดนั้น ประธานคณะกรรมการอยู่ที่ทำเนียบประธานาธิบดีจะปล่อยให้เขาบุกรึ"

---

* เจาะเท้า หมายถึงการนวดฝ่าเท้า

** จินหลิง คืออีกชื่อหนึ่งของเมืองหนานจิง

"มาดามซุน* ก็อยู่ที่เซี่ยงไฮ้ มาดามซุนเป็นใคร นั่นน่ะคือพี่รองของมาดามเจี่ยง** มาดามเจี่ยงจะเห็นด้วยกับการบุกเซี่ยงไฮ้เรอะ มันไม่เหมือนกับเป่ยผิง ประธานคณะกรรมการไม่มีญาติอยู่เป่ยผิง จะบุกก็บุกไป..."

สุดท้ายจย่าซานก็เถียงจนได้เหล้าหนึ่งมื้อ เขาดื่มไปครึ่งท้อง หลังฝนหยุดก็เดินตุปัดตุเป๋ลากรถจากไป แม้เดินซวนเซก็ยังไม่วายพ่นกลิ่นเหล้ากล่าววาจาดุดันว่า "ประเทศญี่ปุ่นน่ะ ข้าผายลมทีเดียวก็ถล่มมันปลิวได้แล้ว..."

จย่าซานมีนิสัยเสียอยู่อย่างคือเมื่อดื่มเหล้าก็จะหลงทิศ เจอทางแยกก็จะเลี้ยวขวาโดยไม่แยกเหนือใต้ออกตก ยิ่งดื่มหนักก็ยิ่งคึกคักลิงโลด ไม่ต่างจากที่พวกผู้หญิงชอบพูดว่าดื่มเหล้าหนึ่งไหก็ลากรถลงแม่น้ำฉินไหวได้

แม้สมองมึนเบลอ แต่เขาก็ยังจำได้เลือนรางว่าตนเองเดินตากลมเลียบไปตามแม่น้ำหวงผู่ รถลากสั่นคล้ายจะแยกเป็นชิ้นๆ จากนั้นใต้เท้าก็เหมือนว่างเปล่า เขาล้มลงหลับไป

จย่าซานตื่นขึ้นมาหลังเที่ยงคืน อากาศยามราตรีของเดือนกรกฎาคมยังคงหนาวเหน็บ หน้าท้องเขาถูกสายลมเย็นยะเยือกพัดใส่ ยังไม่ทันลืมตา จมูกก็ได้กลิ่นผ้าขึ้นราแล้ว เขาลอบด่าตัวเอง

เวรเอ๊ย ครั้งนี้ดื่มมากไป เดินมาถึงโรงงานทอผ้าหวาเหม่ยที่เจ๊งไปแล้วได้ยังไงกันเนี่ย

เรื่องโรงงานที่คนจีนเปิดล้มละลายไม่ใช่เรื่องใหม่ ใครใช้ให้สินค้าของชาวต่างชาติถูกและใช้ดีกันล่ะ

---

* หมายถึงซ่งซิงหลิง ภรรยาของ ดร. ซุนยัดเซ็น

** หมายถึงซ่งเหม่ยหลิง ภรรยาของเจียงไคเช็ก

เนื่องจากยังไม่สร่างเมา สายตาจึงพร่ามัวเล็กน้อย จย่าซานหาวหวอดพลางหรี่ตามองฐานกำแพงตรงมุมที่ไกลออกไป แสงจันทร์สว่างแจ่มจ้า คล้ายจะฉาบแสงลงบนเงาบนพื้น หญิงสาวคนหนึ่งเลี้ยวผ่านหัวมุมไป...

ผู้หญิง?

จย่าซานตอบสนองทันที เขากระเด้งตัวขึ้นนั่ง ขยี้ตามองไปทางด้านนั้นอีกครั้ง

สงบนิ่ง เงียบสงัด

หรือจะตาฝาด

ไม่มีทาง ตรงนั้นต้องมีผู้หญิงผ่านไปแน่ รองเท้าส้นสูงที่ไม่ต่ำกว่าสามนิ้ว ส้นเรียวแหลม หัวรองเท้าฝังไข่มุก มันสั่นริกๆ เป็นมันเงาวาววับ จย่าซานเคยได้ยินคนบอกว่าตอนมาดามเจี่ยงซ่งเหม่ยหลิงออกเรือนบนรองเท้าส้นสูงปักไข่มุกซึ่งขโมยมาจากโลงพระศพของซูสีไทเฮาเอาไว้ หลังจากนั้นเหล่าคุณนายเซี่ยงไฮ้ทั้งหลายต่างก็เอาตามเยี่ยงอย่าง รองเท้าหนึ่งคู่ประดับไข่มุกวิบวับแวววาว เทียบได้กับข้าวปลาของครอบครัวยากจนครึ่งปีเลยทีเดียว

ยังมีเท้าสีขาวผ่อง น่องเรียวบอบบาง ชายของกี่เพ้าสะบัดอยู่ตรงขา ส่วนที่เป็นลายปักค่อนข้างมืด มองเห็นไม่ชัดในเวลากลางคืน รู้เพียงว่าลวดลายซับซ้อนมากตามแบบของตระกูลมีฐานะ

ส่วนที่อยู่สูงขึ้นไปอีกเขาไม่ได้มอง ใครใช้ให้ตอนนั้นเขานอนอยู่กันเล่า ตอนเห็นท่อนขาเนียนละเอียดดุจหยกแวบผ่านมุมกำแพงไป เขายังไม่ได้สติกลับมาเลย

หลังคิดทบทวนหน้าหลังโดยละเอียด จย่าซานก็รู้สึกราวกับว่าตัวเองเก็บเพชรเม็ดงามได้

ตัวเขาไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องนี้ แต่เคยฟังอยู่หลายครั้งว่าอนุภรรยาของตระกูลร่ำรวยจำนวนมากล้วนอ้างว้างเปลี่ยวเหงาจึงมีชู้อยู่ด้านนอก โรงแรมในเมืองมีหูตามากมายไม่สะดวกนัดพบ บางคนที่ใจกล้าก็จะวิ่งมายังโรงงานหรือบ้านร้างในเขตชานเมืองเช่นนี้

ผู้อาบน้ำร้อนมาก่อนสอนเขาว่าหากเจอเรื่องแบบนี้อย่าไปทำให้เป็ดแมนดารินป่า* ตื่นตกใจ เวลาที่ฝ่ายชายอยู่ด้วยนั้นไม่สะดวกลงมือทางที่ดีให้จับตามองฝ่ายหญิงไว้ รอตอนเธออยู่คนเดียวค่อยตีให้สลบแล้วแกก็รูดเอาต่างหูทองกำไลหยกบนตัวพวกนั้นไปได้ตามใจชอบดั่งลาภตกจากฟ้า ม้าได้หญ้ายามดึก** หากใจกล้ามากพอจะลองลิ้มชิมรสชาติสดใหม่ของอนุภรรยาดูก็ได้...ผู้หญิงเหล่านี้ทำเรื่องไม่ดีไม่งามต่อให้ถูกเอาเปรียบก็ไม่กล้าป่าวประกาศ ยิ่งไปกว่านั้นยังมืดมิดไร้แสงไฟเธอจะรู้หน้าค่าตาแกได้อย่างไร

จย่าซานตัดสินใจลองหยั่งเบื้องหลังดูก่อน หากหาเรื่องได้ก็จะถือโอกาสตักตวง แต่ถ้าเกิดเป็นพวกรับมือยากก็อย่าไปยั่วโมโหดีกว่า...

ลาภลอยมีค่าจริงอยู่ แต่ค่าของชีวิตสูงค่ากว่านั้น

อันดับแรกเขาเดินวนไปรอบๆ หลังยืนยันว่าไม่ใช่ลูกพี่ใหญ่ของแก๊งออกมาหาชู้รักก็มั่นใจแปดส่วนว่าผู้ชายที่อยู่ด้านในเป็นไอ้หนุ่มหน้าขาวเกาะผู้หญิงกิน...สถานที่ห่างไกลเช่นนี้ ด้านนอกกลับไม่เห็นมีรถยนต์สันดาปน้ำมัน เจ้ายาจก!

ไม่มีกระทั่งรถลากดำ*** อนุภรรยาผู้นี้ก็ช่างเหลือเกินจริงๆ ไม่กล้า

---

* เป็ดแมนดาริน เป็นนกเป็ดน้ำชนิดหนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดในจีน มีนิสัยชอบอยู่กันเป็นคู่ จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของคู่ชีวิตและความรักมั่นคง เป็ดแมนดารินป่าในที่นี้จึงหมายถึงคู่สามีภรรยาที่ไม่ได้แต่งงานกันอย่างถูกต้อง

** มีที่มาจากสำนวน 'คนไร้โชคมิมั่งคั่ง ม้าไร้หญ้ายามดึกมิอ้วนพี' (人无横财不富，马无夜草不肥)

*** เพื่อให้ต่างจากรถลากธรรมดาจึงกำหนดให้รถลากที่ว่าจ้างใช้ส่วนตัวต้องทาสีดำ

ใช้รถที่บ้าน แล้วยังทนย่ำส้นสูงคู่นั้นมาได้

จย่าซานพอมั่นใจอยู่บ้างจึงกล้ามากขึ้น เขาเปลี่ยนใจเดินเลี้ยวผ่านมุมกำแพงไปช้าๆ

ในเขตโรงงานเงียบสงัดอย่างยิ่ง แกนสาวไหมขึ้นรากองอยู่ตรงมุมกำแพงที่เปิดโล่ง ประตูหน้าของโรงงานมีโซ่เหล็กพันรอบและแขวนแม่กุญแจไว้ เธอน่าจะไม่ได้อยู่ในโรงงาน...แปลกเกินไปแล้ว เขาไล่มองโกดังที่มีของกองพะเนินไปทีละจุดแต่กลับไม่เห็นแม้เงา นี่ไม่สมเหตุสมผลเลย เขาไม่เห็นว่าผู้หญิงคนนั้นเดินออกไปทางเดิม ทางเข้าออกมีแค่ทางเดียว ตรงประตูหลังรอบด้านล้วนขึงตาข่ายเหล็กกันขโมยเอาไว้ หรืออนุภรรยาคนงามจะปีนข้ามไปได้?

จย่าซานร้อนใจกระวนกระวาย เหงื่อแตกซิก เขายืนอยู่หน้าประตูโรงงาน มือหนึ่งเท้าเอวอีกมือพัดโบกลม เรื่องนี้มีความเป็นไปได้สองอย่าง คือตาฝาด หรือไม่ก็เจอผีเข้าแล้ว

คิดซะว่าตาฝาดแล้วกัน คงตาฝาดนั่นแหละ ผู้หญิงของเขาว่าได้ไม่ผิดเลย เหล้าลงท้องไปไม่มีอะไรดี จย่าซานหน้าม่อยคอตก หย่อนก้นนั่งลงพิงประตู

แอ๊ด...ประตูเปิดออกแล้ว

บานพับประตูลั่นเอี๊ยดอ๊าด บานประตูทั้งสองด้านเปิดอ้าอย่างเชื่องช้าและหนักอึ้ง แสงไฟอบอุ่นสีเหลืองสลัวแผ่คลุมออกมานอกประตูครอบจย่าซานไว้ในเงาสีแดงก่ำพอดิบพอดี

จย่าซานนั่งลูกกระเดือกแข็งอยู่ตรงนั้นไม่กล้าขยับตัว กระทั่งตายังไม่กล้ากะพริบ เขาไม่ใช่เด็กสามขวบ เขารู้ว่าเรื่องนี้ไม่ได้ผิดปกติแค่นิดหน่อย แต่ผิดปกติเอามากๆ

ด้านนอกประตูคล้องโซ่เหล็กไว้หลายเส้นและแขวนแม่กุญแจไว้

แค่เขานั่งพิงเบาๆ จะเปิดออกได้อย่างไร

ประตูสองบานนี้อย่างน้อยก็หนักห้าสิบกิโลกรัม ลำพังแค่ฟังเสียงเอี๊ยดอ๊าดก็รู้แล้วว่าใช้แรงอย่างมากจึงจะเปิดออก แล้วมันจะเปิดเข้าไปด้านในเองได้ยังไงกัน ถ้าบอกว่ามีคนดึงประตูอยู่ด้านหลัง อย่างนั้นทำไมถึงไม่ได้ยินแม้แต่เสียงหอบแฮก

ทว่าในโรงงานมีดวงไฟ อย่างไรก็ต้องมีเงาเล็ดลอดออกมาตรงช่องบ้าง เมื่อครู่นี้ทำไมเขาถึงไม่เห็นร่องรอยตรงนอกประตูเลยสักนิด

หลังจย่าซานตัวแข็งที่ออยู่ครู่ใหญ่ก็หันไปแบบหวาดหวั่น หากเป็นหายนะย่อมหลบไม่พ้น อีกอย่างในใจเขายังหวังว่าจะโชคดีอยู่สามส่วน ตัวเขาเป็นคนลากรถ เหตุการณ์ใหญ่โตขนาดนี้ไม่น่ามุ่งมาที่เขา

โรงงานขนาดใหญ่ปกคลุมด้วยสีแดงเข้มสลัวๆ ในสายตาอันพร่ามัวคล้ายมีใครบางคน...

จย่าซานกลืนน้ำลาย ก้าวไปด้านในหลายก้าว...

ในที่สุดก็มองเห็นชัดเจน ผู้หญิงคนหนึ่งถูกมัดข้อเท้าแขวนกลับหัว เส้นผมปล่อยสยายระลงมาเหนือพื้น บนพื้นคือเลือดสีแดงคล้ำซึ่งแผ่วงกว้างขึ้นเรื่อยๆ และระหว่างปลายเส้นผมซึ่งตกห้อยลงมากับพื้น เขามองเห็นรองเท้าส้นสูงผ้าซาตินคู่หนึ่ง

หัวรองเท้าแหลมเล็ก ด้านบนฝังไข่มุกสีชมพูหนึ่งเม็ด เรียวเท้าขาวผุดผ่องดุจหิมะ น่องกลมกลึงมีน้ำมีนวล ถัดขึ้นไปอีกคือกระโปรงกี่เพ้าปัดเฉียง ปักลวดลายไม้เถาสีสันสดใสกระหวัดพัวพัน สื่อนัยถึงการมีลูกหลานเต็มบ้านเต็มเมือง

มีผู้หญิงอีกคนยืนอยู่ด้านหลังศพผู้หญิงที่ถูกแขวน

จย่าซานตะลึงไป เขามีชีวิตอยู่มาสามสิบกว่าปี 'อาจารย์ที่ปรึกษา' ในชีวิตนับไม่ถ้วนต่างสอนเขาเรื่องการหลอกลวงต้มตุ๋นเอาอกเอาใจ

แต่ไม่เคยมีใครชี้แนะเขาว่าหากเจอสถานการณ์เช่นนี้ควรรับมืออย่างไร

หากเวลานี้ด้านข้างมีนาฬิกาตั้งพื้นอยู่เรือนหนึ่ง เข็มสั้นยาวทั้งสามคงไม่ขยับ ทั้งเข็มและโลกอันสับสนวุ่นวายพร้อมใจกันหยุดนิ่งเฝ้าคอยอะไรบางอย่างมาทำลายสถานการณ์ชะงักงันนี้ลง...

สิ่งที่ทำลายสถานการณ์หยุดชะงักคือเสียงสวบๆ ประหลาดสองครั้ง วัตถุแหลมหนาเท่าท่อนแขนซึ่งไม่รู้ว่าเป็นวัสดุใดแทงทะลุซี่โครงศพผู้หญิงห้อยกลับหัว ร่างไร้วิญญาณแกว่งไกวอยู่กลางอากาศสองสามครั้ง โลหิตสีแดงคล้ำสะท้อนเป็นสีดำไหลรินจากปากแผล ซึมเปียกเสื้อผ้าไหลผ่านลำคอ แทรกซึมสู่เส้นผมยาวซึ่งเปียกชื้นเป็นสังกะตังอย่างแช่มช้า แรกเริ่มเพียงหยดติ๋งๆ หลังจากนั้นก็รวมเป็นแอ่งขนาดใหญ่บนพื้นประหนึ่งลำธารสายเล็ก

จย่าซานร้องลั่นด้วยความหวาดผวาแล้วหันหน้าวิ่งหนี นอกประตูอาบย้อมด้วยสีสันแห่งรัตติกาล ดวงจันทร์สว่างลอยสูง อีกไม่กี่ก้าวเขาจะหลบหนีไปจากที่นี่ได้ แต่บานประตูทั้งสองก็พลันปิดปังเสียงดังสนั่น

การกระแทกปิดอย่างรุนแรงของประตูก่อให้เกิดสายลมเย็นยะเยือกหอบใหญ่จนกล้ามเนื้อบนใบหน้าจย่าซานสั่นดังกึก

รอบด้านเงียบกริบลง ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไหร่ ในความเงียบสงัดประหนึ่งความตาย เสียงรองเท้าส้นสูงก็ดังขึ้น

กึก กึก กึก

วันที่ 13 สิงหาคม ปี 1937 สงครามในเซี่ยงไฮ้ได้ปะทุขึ้น โรงงานทอผ้าหวาเหม่ยถูกระเบิดทางอากาศของทหารญี่ปุ่นกวาดราบเป็นหน้ากลอง

ปลายเดือนเมษายน ปี 1949 แนวป้องกันที่แม่น้ำแยงซีของกองทัพ

ก๊กมินตั๋งถูกตีแตก ระหว่างเดือนเมษายนถึงพฤษภาคมกองทัพปลดแอกเริ่มบุกโจมตีแต่ละเขตของเซี่ยงไฮ้อย่างเชื่องช้า และครั้งหนึ่งได้ตั้งค่ายรุกและป้องกันบนซากโรงงานทอผ้าหวาเหม่ย

กาลเวลาล่วงเลย วันคืนผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว ที่ตั้งเก่าของโรงงานทอผ้าหวาเหม่ยเคยสร้างเป็นโรงเรียน สนามกีฬา และร้านค้า จนกระทั่งถึงปี 2013 สถานที่แห่งนี้ก็กลายเป็นถนนและสวนสาธารณะ ซึ่งโอบล้อมด้วยเขตที่อยู่อาศัยมากมาย มักพบเห็นวันหมอกลงในช่วงเดือนธันวาคม ดัชนีค่า PM 2.5 สูงทะลุมาตรวัด แม้นักวิชาการจะบอกซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าสภาพอากาศเช่นนี้ไม่ควรจะออกจากบ้านและเปิดหน้าต่างให้น้อย กระนั้นเหล่าคุณตาคุณยายผู้รักการออกกำลังกายยามเช้าก็ยังคงสวมหน้ากากกรองฝุ่นควันออกมาทำท่ากระเรียนสยายปีก* ต่อด้วยท่าม้าป่าแบ่งผม** ตรงที่ว่างในสวนสาธารณะกันอย่างคึกคัก

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นในฤดูหนาวของปี 2013

---

* ท่ากระเรียนสยายปีก เป็นหนึ่งในท่ามวยไท้เก๊ก โดยจะวาดมือทั้งสองข้างกางออกคล้ายท่วงท่าสยายปีกของนกกระเรียน

** ท่าม้าป่าแบ่งผม เป็นหนึ่งในท่ามวยไท้เก๊ก โดยจะวาดมือขึ้นลงคล้ายกำลังลูบตัวม้า

บทที่ 1

เดือนธันวาคม ปี 2013 ณ เขตทิเบตซิงไห่ อำเภอหนางเชียน ใกล้หมู่บ้านไป๋จา

แม้แสงอาทิตย์จะสว่างสดใส แต่อุณหภูมิกลับลดต่ำจนพานให้พูดไม่ออก เท้าสองข้างซึ่งยัดอยู่ในรองเท้าบูตขนแกะแท้ที่ว่ากันว่ากันหนาวได้ของอันมั่นแทบจะแข็งจนกลายเป็นก้อนน้ำแข็งที่ไร้ความรู้สึก แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังคงพิงประตูรถซูโทรศัพท์มือถือในมือขึ้นและโยกซ้ายย้ายขวาอย่างดื้อด้าน คล้ายตามหาสัญญาณจากฝ่ายศัตรู

ไม่รู้ว่าเพราะยกมือถือถูกจุดหรือเมื่อครู่นี้แค่อินเตอร์เน็ตขัดข้องจู่ๆ สัญญาณก็เต็มขีด

ติ๊งๆๆ

เสียงวีแชตหลายข้อความที่รอมานานทยอยส่งเข้ามาไม่ขาดสาย ภาพสองสามภาพแรกกำลังดาวน์โหลด ข้อความตัวอักษรที่ส่งมาข้อความสุดท้ายปรากฏขึ้นมาก่อน

'คุณลูกค้า...รูปยังแต่งอยู่ ส่งมาให้ลองดูก่อนไม่กี่ภาพ มีปัญหาตรงไหนแจ้งได้นะ'

รออีกครู่หนึ่งรูปแรกก็เปิดขึ้น เป็นรูปตะวันตกดินที่ริมทะเลและตัวเธอกับชุดเจ้าสาว สตูดิโอถ่ายภาพแห่งนี้เชื่อใจได้จริงๆ ภาพที่แต่งออกมานั้นงดงามราวกับภาพฝัน

อันมั่นน้ำตารื้นทันใด

อีกหลายรูปก็เป็นภาพของเธอเช่นกัน ภาพเธอเท้าคางครุ่นคิด ก้มหน้าดมดอกไม้ที่อยู่ในมือ ปล่อยตัวหัวเราะร่าบนถนนใต้ร่มไม้ ถือร่มเอียงตัวพิงสะพานท่ามกลางสายหมอก เธอโพสต์รูปสองสามรูปลงใน Moments* เพิ่มๆ ลดๆ คำในข้อความประกอบ เปลี่ยนแล้วก็ใส่ใหม่ สุดท้ายข้อความที่โพสต์ลงไปก็คือ

*'บนโลกใบนี้ย่อมมีใครสักคนเฝ้าคอยคุณอยู่ เมื่อถึงตอนนั้นคุณจะเข้าใจว่าทำไมถึงไม่ลงเอยกับคนที่ไม่ใช่เหล่านั้น เขาคนนั้นจะยินดีที่ได้พบคุณ ได้เลือกคุณท่ามกลางผู้คนนับพันหมื่น และยินดีเดินไปกับคุณ 1314**'*

หลังโพสต์เสร็จเธอก็ยัดมือถือกลับไปในกระเป๋าเสื้อ ยกมือสองข้างป้องตรงปากแล้วพ่นไอ จากนั้นก็ออกแรงถู พยายามย่ำเท้า ขณะไม่รู้ว่าย่ำไปเป็นครั้งที่เท่าไหร่ ฉินฟั่งก็กลับมา

ตอนกลับมาฉินฟั่งพูดกึ่งสัพยอกว่า "สมใจแล้วสิ"

---

* 'Moments' เป็นพื้นที่แบ่งปันรูปภาพและความรู้สึกของแอพพลิเคชั่นวีแชต

** เลข 1314 (อีซานอีซื่อ) พ้องเสียงกับคำว่า 一生一世 (อีเซิงอีซื่อ) ซึ่งหมายถึงชั่วชีวิต

เขาคงเห็นวีแชตอันนั้นแล้ว อันมั่นเตรียมตัวแต่แรกแล้วจึงเชิดหน้าตอบกลับว่า "ฉันตั้งใจ พวกทุเรศที่มองไม่เห็นข้อดีของฉันจะได้รู้สึกเลี่ยน"

ฉินฟั่งไม่ได้ว่าอะไร เพียงยกนิ้วโป้งให้เธอ ดูจากสีหน้าจืดเจื่อนของเขา อันมั่นก็รู้ว่าเรื่องที่ไปสอบถามไม่ได้ความ "ยังหาไม่เจอเหรอ"

"แย่กว่านั้นอีก เขาบอกว่าปีสองพันสิบอวี้ซู่เกิดแผ่นดินไหว หนางเซียนเองก็เป็นเขตประสบภัย ภูเขาใกล้ๆ ถล่มไปหลายลูก บางหมู่บ้านถูกกลืนไปทั้งหมู่บ้าน คาดว่าคงหาไม่เจอแล้วล่ะ"

แน่ล่ะว่าต้องหาไม่เจอ นี่เป็นเรื่องของบ้านฉินฟั่ง เห็นว่าเป็นความปรารถนาของคนเฒ่าคนแก่ อันมั่นไม่ได้ซักถามมากนัก แต่ก่อนออกเดินทางเธอก็เตรียมใจไว้แล้ว เวลาตั้งเจ็ดแปดสิบปีแล้ว เหตุการณ์บนโลกแปรเปลี่ยนรวดเร็ว แค่สิบปีฟ้าดินก็พลิกกลับ เวลาเจ็ดสิบปีภูเขากลายเป็นที่ราบ แม่น้ำแห้งเหือดได้ การตามหาคนที่เสียชีวิตไปแล้วนั้นยากเย็นเกินไป

ยิ่งไปกว่านั้นยังมีเหตุการณ์แผ่นดินไหวขนาด 7.1 ริกเตอร์ไม่คาดฝันเพิ่มเข้ามาอีกต่างหาก

อันมั่นเอ่ยหยั่งเชิงว่า "งั้น...พวกเรากลับหางโจว?"

คนเรานั้นย่อมมีความดันทุรังอยู่ไม่มากก็น้อย ทั้งที่เป็นเรื่องซึ่งไม่ได้คาดหวังอะไร แต่อยู่ๆ มาบอกว่าหมดหวังร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วก็จะไม่พอใจขึ้นมาทันที ฉินฟั่งคือตัวอย่างที่ดี หลังขึ้นรถเขาก็หมุนพวงมาลัยพลางเอ่ยว่า "ลองหาดูก่อนเถอะ กว่าจะมาได้รอบหนึ่งไม่ง่าย แถมก็เป็นความปรารถนาหนึ่งเดียวในชีวิตคนแก่คนหนึ่ง ยังไงก็ต้องไปคุกเข่าคำนับหน้าหลุมศพผู้มีพระคุณ" ทั้งยังบอกอีกว่า "ถือซะว่ามาเที่ยวเล่นสิ แถบนี้วิวสวย เธอชอบไม่ใช่เหรอ หัวใจเธอได้รับการชะล้างจนเป็น

คริสตัลแล้วมั้งเนี่ย"

แซะเธออีกแล้ว อันมั่นมองค้อนฉินฟั่งหนึ่งที หลายวันนี้เธอเอาแต่โพสต์วีแชตเวยป๋อ เธอไม่เคยมานี่นา เห็นภูเขาหิมะ ชาวทิเบต วัดลามะ อะไรก็ล้วนแปลกใหม่เลยมักจะรายงานการเดินทางอยู่เสมอ พอมีอารมณ์ก็จะโพสต์ความรู้สึกทำนอง 'จิตใจได้รับการชะล้างให้สะอาดแล้ว คนเราควรมีชีวิตอย่างบริสุทธิ์แบบนี้' หลายข้อความ ก็แค่พิมพ์ไปอย่างนั้นเอง เขาดันคิดจริงๆ ว่าเธอชอบที่นี่ เรื่องอื่นไม่ต้องพูดถึง แค่รังสียูวีบนที่ราบสูงซึ่งทำให้ผิวหนังเหี่ยวก็เกินกว่าเธอจะรับไหวแล้ว

เธอหัวเราะคิกตอบกลับไปว่า "นายยังไม่รู้จักตัวฉันดีเลย"

ฉินฟั่งส่งเสียงอืม "จริงอยู่"

เธอรู้ว่าฉินฟั่งชอบฟังอะไรและรู้ว่าเขาเอือมกับอะไร อันมั่นยอมรับว่าการอยู่กับฉินฟั่งและไปไหนมาไหนกับเขา ตนต้องมีเล่ห์เหลี่ยมไว้เอาใจนิดหน่อย...แต่แล้วอย่างไรล่ะ ที่ผู้ชายมอบดอกไม้ให้ผู้หญิงและจัดเตรียมเดตโรแมนติกก็กำลังเล่นเล่ห์อยู่ไม่ใช่หรือ สิ่งสำคัญคือผลลัพธ์ ไม่ว่ารักแรกของฉินฟั่งจะเป็นใครหรือรักใครที่สุด ตอนนี้เธอก็จะใช้ฐานะแฟนสาว อ๊ะไม่สิ ว่าที่ภรรยามาจัดการธุระทางบ้าน ที่หนางเซียนเป็นเพื่อนเขา และในอนาคตก็จะมีแค่เธอด้วยเช่นกัน

ตอนตกลงเรื่องความสัมพันธ์ของทั้งสอง ฉินฟั่งเคยพูดว่า 'อันมั่น ฉันชอบที่เธอเป็นคนฉลาดนี่แหละ'

เพราะอย่างนั้นอันมั่นเลยรู้ว่าการอยู่กับฉินฟั่งไม่ต้องคิดให้มากมาย ทำตัวเป็นคนฉลาดไว้ก็พอ

'อันมั่น ฉันชอบที่เธอเป็นคนฉลาดนี่แหละ'

ประโยคนี้สำคัญมาก

ทั้งสองพักอยู่ในละแวกนั้นสองวัน หัวข้อวีแชตด้านล่างที่เกี่ยวกับชุดเจ้าสาวมีคนกดไลค์กันอย่างล้นหลาม ทั้งยังมีคนแนะนำเธอว่าห้ามพลาดสถานที่ท่องเที่ยวขึ้นชื่อของซิงไห่ เช่นเขาอาหนีหม่าชิงซึ่งเป็นหนึ่งในภูเขาศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่ ยอดเขาปาเหยียนคาลา และอำเภอกุ้ยเต๋อซึ่งเป็นจุดที่แม่น้ำฮวงโหใสที่สุดในโลก

ดังนั้นสิ่งที่เธอทำบ่อยสุดนอกจากการแปะรูปอวดการเดินทางก็คือพลิกแผนที่ดูเส้นทาง ถึงได้รู้ว่าที่แท้ถัดลงไปจากหนางเซียนก็คือเขตซางตูของทิเบต เดินทางถัดไปทางตะวันออกอีกนิดคือโรงพิมพ์พระไตรปิฎกเต๋อเก๋อซึ่งเลื่องลือไปทั่วทิเบต อันมั่นพยายามคะยั้นคะยอให้ฉินฟั่งไปทางนั้น แต่ฉินฟั่งปฏิเสธ

"ไม่ไป ได้ยินว่าพระไตรปิฎกทั้งหมดของทิเบตล้วนพิมพ์มาจากเต๋อเก๋อ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แบบนั้น ร่างกายและจิตใจเธอไม่ถูกชะล้างจนกลายเป็นเพชรหรือ"

อันมั่นซ่อนความผิดหวังไว้ ระหว่างรถเลี้ยวออกจากไป๋จา อันมั่นก็คิดถึงคำพูดฉินฟั่งที่ว่าเธอเป็นคริสตัลและเพชร ก่อนจะพลันรู้สึกเศร้าขึ้นมานิดหน่อย เธอรำพึงในใจว่า *ไม่ว่าจะล้างยังไง ฉันก็เป็นแค่ก้อนถ่านเท่านั้น*

เย็นวันที่สาม ทั้งคู่กินข้าวตรงร้านอาหารทิเบตในเมืองหนางเซียน ตอนนั้นเองที่ฉินฟั่งเล่าเหตุผลที่ต้องเดินทางมาที่นี่ให้อันมั่นฟังคร่าวๆ

ย่าทวดของฉินฟั่งเป็นคนอำเภอจิ้งฮว่า มณฑลเสฉวน อำเภอจิ้งฮว่าได้ทิ้งบันทึกในหน้าประวัติศาสตร์ไว้มากมาย เนื่องจากปี 1936 ถึง 1937 เกิดความอดอยากครั้งใหญ่ มีคดีฆาตกรรมคนอำเภอจิ้งฮว่าหลายคดี คนกินเนื้อคนกันเอง ทำเอานายอำเภออวี๋จูจวินซึ่งเป็นผู้ตัดสิน

คดีหวาดกลัวจนเป็นบ้าไป

ย่าทวดของเขาลี้ภัยความอดอยากครั้งใหญ่มาพร้อมครอบครัว ตอนนั้นคนส่วนใหญ่ล้วนไปทางตะวันออก เนื่องจากตอนใต้ของลุ่มแม่น้ำแยงซีเป็นสถานที่อุดมสมบูรณ์มาแต่โบราณจึงคิดว่าจะมีข้าวกินทว่าก็มีคนกลุ่มเล็กๆ เดิมพันทรัพย์สมบัติกับเขตทิเบตตะวันตก... เสี่ยงเดินทางมาทางตะวันตกซึ่งสภาพแวดล้อมเลวร้าย คนมาน้อยก็หมายความว่าปากแย่งกินข้าวจะน้อยลง

ครั้นอพยพมาถึงแถบอำเภอหนางเซียน มณฑลชิงไห่ คนในครอบครัวย่าทวดที่ตายก็ตายไป ที่กระจัดกระจายก็กระจัดกระจายไป เหลือเพียงย่าทวดคนเดียว ในตอนที่เกือบหิวตายก็โชคดีได้พบคนใจดีรับไปเลี้ยงจึงรักษาชีวิตไว้ได้

ครอบครัวของผู้มีพระคุณมีลูกสาวอายุมากกว่าย่าทวดหนึ่งปี ทว่าป่วยตายด้วยโรคระบาดตามฤดูกาล ในครอบครัวจึงเลี้ยงดูย่าทวดเหมือนลูก และยังให้หมั้นหมายแทนลูกสาวตนซึ่งดองกันไว้แต่เล็ก

ตามธรรมเนียมท้องถิ่น หากหญิงที่ยังไม่ออกเรือนเสียชีวิตอนาคตจะไร้ผู้คุกเข่าคำนับเซ่นไหว้หน้าหลุมศพ ต้องจ่ายเงินนับญาติเลี้ยงบุตรบุญธรรม ย่าทวดของฉินฟั่งรับปากเรื่องนี้ไว้ว่า 'ขอแค่ฉันมีลูกหลานมาคุกเข่าคำนับเซ่นไหว้ สุสานของพี่ก็จะไม่ขาดคนปัดกวาด ลูกชายของฉันก็คือลูกชายของพี่ และจะจัดการธุระให้พี่เสมือนมารดาผู้ให้กำเนิด'

เรื่องราวบนโลกนั้นให้คำมั่นง่ายแต่รักษายากเสมอ ต่อมาย่าทวดได้ตามสามีมาใช้ชีวิตทำธุรกิจทางตะวันออก และด้วยความวุ่นวายยามสงคราม หนทางกลับไปจึงเลือนราง จวบจนสิ้นลมก็ไม่ได้เห็นบ้านเกิดอีก

ฉินฟั่งเล่าว่า "เดิมระบุไว้ว่าเป็นคุณปู่ฉัน แต่ตอนนั้นปู่เร่งไปทำสงครามสร้างชาติและเคลื่อนไหวอย่างเกรียงไกร เดิมชีวิตก็ไม่ได้ดี ใครมันจะวิ่งมาทิเบตกัน ตอนนั้นเลยไม่ถูกหยิบยกมาเป็นหน้าที่พิเศษน่ะ พ่อฉันแต่งงานตอนปีแปดศูนย์ สมัยนั้นยากจน เข้าทำงานในโรงงานหนึ่ง คือเป็นชามข้าวเหล็ก* ไปตลอดชีวิต ขนาดเงินหนึ่งเฟิน** ยังอดออมไว้ไม่ใช้ จะมีเงินเหลือใช้ให้ออกเดินทางได้ยังไง ทั้งยังไม่ใช่เรื่องเดือดเนื้อร้อนใจ แค่คุกเข่าคำนับจะเมื่อไหร่ก็ได้ไม่ใช่เหรอ เลยเลื่อนมาปีแล้วปีเล่า จนพ่อฉันเสียก็ยังไม่ได้ทำเรื่องนี้"

หัวข้อค่อนข้างหนัก อันมั่นจึงไม่ปริปาก เธอรินชาเนยให้ฉินฟั่งหนึ่งถ้วย

"พ่อบอกเรื่องนี้กับฉันก่อนเสีย ฉันถึงรู้ว่าบ้านเราได้รับความกรุณาจากผู้หญิงคนนี้ ฉันเลยบอกว่าจะมาที่นี่สักรอบและช่วยคุกเข่าคำนับแทนปู่กับพ่อทีเดียว พ่อบอกว่าอย่าเลย ลูกหาภรรยาก่อนค่อยไปเถอะ ไปเป็นคู่ คิดถึงผู้หญิงผู้อยู่ใต้ดินคนนั้นบ้าง ลูกไปคนเดียวมันเรื่องอะไรกัน"

อันมั่นยิ้ม "เพราะงั้นเลยมาหาฉัน?" เธอคิดนิดหนึ่งก่อนเอ่ยเพิ่มอีกว่า "ที่จริงคนเราก็ประหลาด หากเปลี่ยนเป็นคนอื่น เรื่องตั้งเจ็ดแปดสิบปี ห่างกันมาหลายรุ่น คงขี้เกียจไม่ยอมมาไปแล้ว แต่ก็มักมีบางคนเห็นเป็นเรื่องสำคัญ ทำตามคำมั่นสัญญาจากขุนเขาห่างไกล"

ฉินฟั่งเห็นด้วยกับคำพูดนี้อย่างยิ่ง "ถึงสองวันนี้ฉันจะตามหาสุสานพี่สาวย่าทวดมาตลอด แต่บางครั้งตัวฉันเองก็ไม่แน่ใจ บางครั้ง

---

* ชามข้าวเหล็ก หมายถึงตำแหน่งการงานที่มั่นคง

** เฟิน เป็นหน่วยเงินที่เล็กที่สุด เรียงลำดับจากหยวน เจี่ยว และเฟิน

ก็เบื่อหน่ายมาก เหมือนแค่หาเรื่องทรมานเปล่าๆ หาเจอจริงแล้วอย่างไร ไม่ว่าจะคุกเข่าคำนับหรือไม่ พระอาทิตย์ก็ยังส่องแสงอยู่ไม่ใช่เหรอ"

ทั้งสองเงียบกันนานพักใหญ่ แล้วอันมั่นก็ถามเขา "ดื่มเหล้ามั้ย เดี๋ยวฉันดื่มเหล้าชิงเคอ* เป็นเพื่อน"

ฉินฟั่งคลี่ยิ้ม ขณะคิดจะพูดอะไรบางอย่าง นอกประตูก็มีเสียงรถเบรกดังขึ้น

รถยนต์หลายคันล้วนเป็นแลนด์โรเวอร์ ผู้ลงจากรถต่างเป็นชายสูงวัย คนที่เป็นผู้นำกลุ่มศีรษะล้านเลี่ยนรูปร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ ทว่าเสื้อผ้าซึ่งสวมใส่บนตัวนั้นดูดีไม่เลว ทุกชิ้นเป็นแบรนด์ระดับท็อป คะเนด้วยสายตาก็หลายหมื่นหยวน หลายคนนั้นคงมาจอดรถกินข้าว เข้ามาก็แข่งกันพูดเสียงดังโหวกเหวก ทั้งยังทักทายพวกฉินฟั่งด้วยความดีใจอย่างคาดไม่ถึง "คนฮั่นสินะ มาเที่ยวเหรอ เห็นรถพวกเธอเป็นป้ายทะเบียนจีนแผ่นดินใหญ่ พวกเรายังพูดอยู่เลยว่าต้องมีนักท่องเที่ยวอยู่ที่นี่แน่"

หากเป็นคนจากชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้โดยมากจะไม่สนิทสนมเป็นมิตรแบบนี้ ทว่าที่หนางเซียนชาวฮั่นน้อย หากพบเจอบนถนนมากน้อยอย่างไรก็ต้องทักทายกันครู่หนึ่ง ฉินฟั่งก้มตัวเล็กน้อยถือเป็นการทักทาย หัวหน้ากลุ่มคนนั้นเป็นกันเองมาก เมื่อเห็นว่ายังพอมีเวลาก่อนน้ำชามาเสิร์ฟก็เข้ามาคุยเล่นกับพวกเขาโดยไม่สนว่าพวกฉินฟั่งจะเต็มใจหรือไม่

เขาแนะนำว่าตนเองแซ่หม่า ทำธุรกิจเครื่องเคลือบอยู่ที่นครเครื่องเคลือบ** ของมณฑลเจียงซี ขับรถมาเที่ยวกันเองกับเพื่อน ฉินฟั่ง

---

* เหล้าชิงเคอ คือเหล้าที่หมักโดยข้าวสาลีที่ราบสูงทิเบต

** นครเครื่องเคลือบ หมายถึงเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น

ถามว่าเขาจะขึ้นเขาหรือไม่ เถ้าแก่หม่าก็เบิกตากว้างตอบว่า "ปีนเขาอะไรล่ะ ไข่ฉันได้แข็งกันพอดี!"

เสื้อผ้าที่เขาสวมเป็นชุด SV* ของแบรนด์ ARC'TERYX ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นผู้นำของแบรนด์เสื้อผ้ากลางแจ้งโดยเฉพาะ แต่ตลอดทางยังนั่งหนาวสั่นในรถ ให้คนอื่นขับรถพา 'เที่ยว' ยังมาพูดติดตลกเกินจริง แต่เพราะไม่ใช่คนที่มาด้วยกัน ฉินฟั่งจึงไม่อยากพูดมากนัก แต่อีกฝ่ายกลับยิ่งพูดยิ่งมัน คุยจ้อออกทะเลไปเรื่อย เล่าถึงธุรกิจของตัวเอง บ่นว่าตลอดทางของกินไม่อร่อย ชมว่าฉินฟั่งกับอันมั่นหน้าตาดีเหมาะสมกัน ซ้ำยังถามอันมั่นอย่างเป็นห่วงเป็นใยว่า "น้องสาวสีหน้าไม่ดีเลย เมารถรึเปล่า หรือป่วยเพราะว่าเกิดอาการแพ้ที่สูง?"

พวกฉินฟั่งอดทนจนกระทั่งน้ำชาโต๊ะเขามาเสิร์ฟ และคนที่มาด้วยกันร้องเรียกเขาไปกินข้าว แต่เถ้าแก่หม่าผู้นี้ก็ยังคงพูดกับฉินฟั่งอย่างอาลัยอาวรณ์ว่า "น้องชาย คืนนี้ไปคุยกันที่ที่พักของฉันเถอะ ฉันรู้สึกถูกชะตากับนาย ถึงเพิ่งพบก็รู้สึกเหมือนเป็นเพื่อนเก่า คุยได้ไม่จบไม่สิ้น ฉันพักอยู่ที่โรงแรมจินหม่าที่อยู่กลางเมือง ห้องหมายเลขหนึ่งแปดแปด นายต้องมานะ พวกเรามาคุยกัน"

เถ้าแก่หม่าคนนี้ตลกมาก กระทั่งก่อนนอนตอนกลางคืนฉินฟั่งก็ยังขำไม่หยุด พูดกับอันมั่นว่าพิลึกจริง ตัวเขาพูดไม่ถึงสองประโยค แต่คนแซ่หม่ากลับบอกว่า 'เพิ่งพบก็รู้สึกเหมือนเป็นเพื่อนเก่า' ไปได้

อันมั่นฝืนคลี่ยิ้มด้วยสีหน้าอิดโรย ฉินฟั่งก้าวเข้ามากอด จุมพิตลงบนขมับเธอแล้วเอ่ยว่า "เถ้าแก่หม่าพูดถูกอยู่ประโยคหนึ่ง สีหน้าเธอไม่ดีเลย สองวันนี้เมารถเลยเหนื่อยเกินไปเหรอ"

อันมั่นพยักหน้า แล้วก็ชี้ขอบตาตัวเอง "หลังเข้าทิเบตมาก็หลับ

* SV ย่อมาจาก Severe Use เป็นเสื้อผ้าที่ใช้ใส่ในสภาพอากาศเลวร้ายมากโดยเฉพาะ

ไม่ค่อยสนิท กลางคืนกินยานอนหลับได้มั้ย"

"เดิมทีเธอก็ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง อย่ากินมากไป แค่เม็ดเดียวก็พอนะ"

อันมั่นพูดอย่างซุกซนว่า "ถ้าร่างกายแข็งแรงแล้วกินเยอะๆ ได้รึไง ถ้าเป็นนายต้องกินกี่เม็ดกัน"

ฉินฟั่งแสร้งทำเคร่งขรึม "จะล้มผู้ชายแข็งแรงบึกบึนอย่างฉันอย่างน้อยก็ต้องสอง...ไม่สิ สามเม็ดถึงจะรับประกันได้"

อันมั่นหัวเราะคิกคัก ดิ้นออกจากอ้อมแขนฉินฟั่ง เดินไปด้านข้าง เปิดกระเป๋าเดินทางหยิบยา เธอเปิดฝาขวดยา เทออกมาก่อนหนึ่งเม็ด นิ่งอยู่สองวินาทีก่อนเทออกมาอีกสองเม็ด

เธอกำยานอนหลับสามเม็ดไว้ในฝ่ามือ เหงื่อออกเป็นน้ำ หัวใจอันมั่นเต้นรัวเร็ว เธอหันกลับไปมองฉินฟั่ง เขากำลังเปิดโทรทัศน์และปรับเสียง ปรับไปปรับมาจู่ๆ ก็หัวเราะพรวด พูดว่า "หวังต่าวคนนี้ล้อเล่นเก่งไปแล้ว"

ดูเหมือนจะเป็นรายการ 'พ่อจ๋า เราจะไปไหนกัน' เมืองหิมะบนหน้าจอขาวโพลนจนตาพร่า หลายครอบครัวกำลังแย่งชิงห้องกัน ริมฝีปากอันมั่นแห้งผาก เธอเลียมันอย่างกระวนกระวายพลางว่า "ฉินฟั่ง ฉันรินน้ำมะนาวให้นายนะ"

'ฉันพักอยู่ที่โรงแรมจินหม่าที่อยู่กลางเมือง ห้องหมายเลขหนึ่งแปดแปด นายต้องมานะ พวกเรามาคุยกัน'

ประโยคนี้ไม่ได้พูดให้ฉินฟั่งฟัง

อันมั่นยืนอยู่ตรงประตูห้องหมายเลขหนึ่งแปดแปด ฝ่ามือมีเหงื่อผุดซึมไม่หยุด ตั้งแต่เด็กเธอมีนิสัยเสียอยู่อย่างหนึ่ง พอตื่นเต้นฝ่ามือ

ก็จะเหงื่อออก คืนนี้ตั้งแต่ตอนเธอวางยาลงในแก้วของฉินฟั่ง เหงื่อบนฝ่ามือก็ยังไม่หยุดไหล

ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจยื่นมือไปเคาะประตู ก่อนจะพบว่าประตูไม่ได้ปิดสนิท แค่ผลักเบาๆ ก็เปิดออก

เครื่องปรับอากาศเปิดไว้เต็มที่ อากาศอบอุ่นพัดเข้าใส่ใบหน้า แสงในห้องมืดสลัวอย่างยิ่ง ห้องนั่งเล่นเปิดโทรทัศน์ทิ้งไว้ ฟังจากท่วงทำนองรื่นเริงก็ยังคงเป็นรายการ 'พ่อจ๋า เราจะไปไหนกัน' ซึ่งฉายซ้ำรอบดึก เถ้าแก่หม่าที่พบเมื่อกลางวันสวมชุดคลุมอาบน้ำนั่งอยู่บนโซฟา ขาท่อนล่างซึ่งมีขนอ่อนยุ่บยั่บทั้งสองข้างพาดอยู่บนโต๊ะน้ำชาหน้าโทรทัศน์ กำลังหัวเราะท้องคัดท้องแข็ง

"โอ๊ย ขำจะตายแล้ว เจ้าพ่องี่เง่าพวกนี้นี่ ทิ้งลูกสาวไปแย่งห้องซะงั้น..."

อันมั่นเดินเข้าไปด้วยขาที่สั่นอยู่ตลอด เธอหยุดอยู่ข้างโซฟาและเอ่ยเรียก "พี่จ้าว"

แน่นอนว่าเขาไม่ได้แซ่หม่าและก็ไม่ได้ทำธุรกิจเครื่องเคลือบอย่างที่คุยฟุ้งอะไรนั่น ถ้อยคำเหล่านั้นล้วนเป็นคำพูดเรื่อยเปื่อยไว้พูดให้ฉินฟั่งฟัง...อันที่จริงตัวเธอควรขอบคุณเขาหรือเปล่านะที่ไม่ได้เปิดโปงภูมิหลังเธอต่อหน้าฉินฟั่ง

จ้าวเจียงหลงถือโอกาสปิดโทรทัศน์ ควานหาบุหรี่บนโต๊ะน้ำชา เสียงจุดไฟแช็กฟังบาดหูเป็นพิเศษในห้องซึ่งเงียบสงัดลงกะทันหัน เมื่อเปลวไฟลุกพึ่บ เขาก็เหลือบมองเธอข้ามเปลวไฟ

"อัน...เสี่ยว...ถิง เปลี่ยนชื่อแล้ว?"

อันมั่นไม่พูดอะไร จ้าวเจียงหลงหัวเราะฮึๆ แหงนหน้าพ่นควันมาทางเธอ หยิบโทรศัพท์มือถือมากดไม่กี่ครั้ง กระแอมให้คอโล่งอีก

สองทีก็เริ่มอ่านข้อความตอนหนึ่งด้วยน้ำเสียงประหลาด

"บนโลกใบนี้ย่อมมีใครสักคนเฝ้าคอยคุณอยู่ เมื่อถึงตอนนั้นคุณจะเข้าใจว่าทำไมถึงไม่ลงเอยกับคนที่ไม่ใช่เหล่านั้น"

อันมั่นหน้าซีดเผือดทันใด

ก่อนหน้านี้เธอคิดมาตลอดว่าตัวเองโชคร้าย โลกกว้างใหญ่เพียงนี้ถนนหนทางมากมายเพียงนั้น แต่กลับมาพบกันบนทางแคบ นี่ไม่ใช่สวรรค์ตั้งใจให้เธอลำบากหรอกหรือ บัดนี้เธอถึงรู้ว่าไม่ได้มีการพบกันโดยบังเอิญมากขนาดนั้น

"อันเสี่ยวถิงเอ๋ยอันเสี่ยวถิง สามปีที่เลี้ยงดูเธอ พี่จ้าวของเธอคนนี้ไม่นับว่าขี้เหนียว สูญเงินไปกับเธอไม่ใช่แค่ห้าหกแสน แต่เธอมันนังคนไม่ซื่อ ตอนนั้นตำรวจมาสอบสวนฉัน เธอคิดว่าฉันจะซวยแล้วเลยหอบข้าวของหนีไปไม่แม้แต่จะล่ำลา โอ้โห...ตอนฉันกลับไปดู เธอหอบไปได้แบบหมดจด กระทั่งหม้อไหจานชามก็ไม่เหลือไว้เลยนะ อันเสี่ยวถิง มันทำให้พี่จ้าวของเธอปวดใจมาก"

อันมั่นยืนตัวแข็งปล่อยให้เขาพูด หนังศีรษะชาหนึบอยู่ตลอดเวลา ชายแซ่จ้าวเป็นพยัคฆ์หน้ายิ้ม ยิ่งพูดจาสบายๆ ก็ยิ่งลงมือหนัก เรื่องในวันนี้ไม่มีทางจบลงด้วยดี เธอต้องขอร้องเขา ต่อให้เข่าจะอ่อนเป็นเส้นหมี่ก็ต้องพยายามอ้อนวอนสุดชีวิต

"เธอนี่อยู่ไม่เป็นเลย ถ้าเป็นฉันคงเก็บตัวเงียบไปชั่วชีวิต เก็บตัวเงียบน่ะเธอเข้าใจมั้ย ที่เรียกกันว่าเป็นคนให้หัดม้วนหางน่ะ เธอรู้ไหมว่าฉันได้ข่าวเธอมาจากไหน มีคนแคปภาพส่งมาให้ฉันแถมยังปิดชื่อตัวเอง เธอต้องล่วงเกินคนไว้มากสินะ คนเขาถึงได้ลอบแทงเธอจากด้านหลังแบบนี้"

ที่แท้ก็เพราะสร้างศัตรูไว้ อันมั่นรู้สึกสับสน ในสมองผุดรายชื่อ

ใน Moments ขึ้นมาทีละชื่อ ใครกันนะ คล้ายจะเป็นทุกคน แต่ก็คล้ายจะไม่ใช่ใครเลย

"โสเภณีไร้รักนางงิ้วไร้คุณธรรม แต่เรื่องมันแล้วไปแล้ว พี่จ้าวของเธอใจกว้าง ไม่คิดถือสาหาความ แต่บังเอิญเธออยู่ใกล้มาก และนังผู้หญิงอย่างเธอทำคนเจ็บนัก แถมยังมีประโยคที่ว่า 'ไม่ลงเอยกับคนที่ไม่ใช่เหล่านั้น' อีก สิ่งที่ฉันจ่ายไปล้วนเป็นเงินทองของมีค่าเป็นเงินจากความเหนื่อยยาก ไม่ได้ตกลงมาจากฟ้า ตกน้ำยังมีเสียงฝากธนาคารยังมีดอก แต่มาถึงเธอกลับกลายเป็น 'คนที่ไม่ใช่' ไหนเธอลองอธิบายมาซิ พี่จ้าวของเธอไม่ใช่ตรงไหน"

เขาพูดด้วยรอยยิ้มทว่าสีหน้าก็ค่อยๆ ดุร้ายขึ้น และม้วนนิตยสารซึ่งทางโรงแรมไว้ให้ลูกค้าอ่านฟรีตีศีรษะกับแก้มเธอครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับจะระบายความโมโหในอดีตใส่เธอ เอ่ยทีละคำว่า "ไหนลองอธิบายดู อธิบายมาซิว่าไม่ใช่ตรงไหน"

ริมฝีปากอันมั่นสั่นระริก เธอคุกเข่าให้เขาดังตุบ จ้าวเจียงหลงคาดไม่ถึงจึงถอยไปสองก้าวโดยไม่รู้ตัว

เพิ่งจะอ้าปาก น้ำตาอันมั่นก็ร่วงพรู เธอโขกศีรษะให้จ้าวเจียงหลงพูดจากระท่อนกระแท่นมากมายหลายประโยค "พี่จ้าวปล่อยฉันไปเถอะ แล้วฉันจะขอบคุณบุญคุณยิ่งใหญ่ของพี่ไปชั่วชีวิต ฉันรู้ว่าฉันใช้เงินพี่ แต่ฉันจะพยายามหามาใช้คืนพี่แน่นอน กว่าฉันจะเจอฉินฟั่งได้มันไม่ง่ายเลย กระทั่งรูปแต่งงานของฉันกับเขาก็ถ่ายเอาไว้แล้ว ขอแค่พี่จ้าวยกมือให้อภัย ฉันก็จะมีวันที่ดีไปชั่วชีวิต ขอร้องอย่าพูดเรื่องนี้กับฉินฟั่งเลย..."

เธอร้องไห้อย่างน่าเวทนายิ่ง จ้าวเจียงหลงดึงกระดาษทิชชูให้เธอเช็ดหน้าหลายแผ่น ทั้งยังเปลี่ยนมาพูดคุยกับเธอด้วยสีหน้าอ่อนโยน

อันมั่นนิ่งอึ้งมองปากจ้าวเจียงหลงอ้าๆ หุบๆ เธอตะลึงจนฟังอะไรไม่เข้าหู ในสมองมีแต่ฉินฟั่ง

ฉินฟั่งหน้าตาหล่อเหลา มีความสามารถ บริษัทที่บริหารร่วมกับเพื่อนก็เจริญรุ่งเรือง สิ่งสำคัญกว่านั้นคือเขาเป็นคนรักเดียวใจเดียวอย่างแท้จริง หกปีหลังเฉินหวั่นแฟนสาวผู้เป็นรักแรกจมน้ำตายด้วยอุบัติเหตุ ข้างกายเขาก็ไม่มีผู้หญิงคนอื่น ตอนฉินฟั่งเป็นฝ่ายโทรศัพท์มาหาเธอ ความรู้สึกอันมั่นก็เหมือนมีเงินทองหล่นลงมาจากฟ้าตกใส่ศีรษะเธอพอดิบพอดี

นี่คือผู้ชายแสนดีที่สุดที่เธอจะได้พบในชีวิตนี้แล้ว อันมั่นจึงอยากคว้าไว้เหลือเกิน เธอมุ่งมั่นตั้งใจขัดเกลาทักษะการแสดงทั้งกลางวันกลางคืนยิ่งกว่านักแสดงทุกคน ยัดอันเสี่ยวถิงผู้ไม่อาจสู้แสงตะวันใส่ไว้ก้นหีบ สร้างอันมั่นที่ฉินฟั่งชอบออกมา เหนื่อยนั้นเหนื่อยจริง แต่เธอก็ยินดีรับมันดุจน้ำตาลหวาน...เหนื่อยนิดหน่อยจะเป็นอะไรไป สงครามแย่งชิงความรักของผู้หญิงในตำหนักในสมัยก่อนซับซ้อนกว่าเธอนักทว่าก็ยังแบ่งได้แค่เศษเสี้ยวของฮ่องเต้ แต่ที่เธอได้คือฉินฟั่งที่สมบูรณ์ทั้งตัว

แน่นอนว่ามีคนริษยาเธอ ผู้หญิงไม่น้อยเฝ้าคิดถึงฉินฟั่ง เขาเองก็รอดูว่าเธอจะรับมืออย่างไร เธอจึงคลี่ยิ้มหวานตอบหนึ่งประโยคว่า 'ฉันตั้งใจ พวกทุเรศที่มองไม่เห็นข้อดีของฉันจะได้รู้สึกเลี่ยน'

ฉินฟั่งชอบนิสัยนี้ เขาไม่ชอบผู้หญิงอ่อนแอและยอมรับชะตากรรมเกินไป หากมีคนตบหน้าคุณ จงตบกลับไปเป็นเท่าตัว

เธอสร้างเขื่อนพันลี้* ขึ้นมาทีละเล็กทีละน้อย อีกแค่นิดเดียวก่อนถึงความภาคภูมิใจสุดท้าย สวรรค์ก็ส่งคนแซ่จ้าวมาทำให้เขื่อนของเธอ

* ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อิ๋น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

พังทลาย ไม่ยุติธรรมเกินไปแล้ว จะให้ยินยอมได้อย่างไร ถึงตายก็ตายตาไม่หลับ

จ้าวเจียงหลงมองอันมั่นด้วยสีหน้าไร้ยางอาย ความคิดชั่วช้าในสมองราวกับเปลวไฟที่ลุกโชน อันเสี่ยวถิงคนนี้ตอนแรกก็เป็นแค่หนึ่งในชู้รักหลายคนที่เขาเลี้ยงไว้ นอกจากอายุน้อยและหน้าตาสะสวยแล้วก็ไม่ได้รู้สึกว่าพิเศษอันใด ทว่าวันนี้นั้นต่างออกไป ไม่รู้ว่าสามปีนี้เธอกินอะไรมา อุปนิสัยที่เปลี่ยนไปช่างเหมือนความแตกต่างระหว่างชื่ออันมั่นกับอันเสี่ยวถิง อีกอย่างตอนนี้เธอก็เป็นผู้หญิงของฉินฟั่ง ความสุขของการแย่งอาหารจากปากคนอื่นเย้ายวนจนหัวใจคันยิบ

เขาเอื้อมมือไปประคองอันมั่น มืออีกข้างลูบไปบนเอวเธอตามอำเภอใจ "เธอคิดไปถึงไหนแล้ว เป็นสามีภรรยากันวันเดียวยังรักใคร่กันไปร้อยวัน เห็นพี่จ้าวของเธอเป็นคนที่บีบคั้นให้คนอื่นจนหนทางเหรอ"

อันมั่นตัวแข็งทื่อ ในสมองขาวโพลน

ความจริงเธอเตรียมใจไว้แต่แรกแล้ว ระหว่างจ้าวเจียงหลงกับเธอยังจะมีอะไรให้ 'คุยเล่น' กันอีก ตั้งแต่ก่อนจะเคาะประตู ตั้งแต่ที่เขาคลี่ยิ้มพูดว่า 'นายต้องมานะ' เมื่อกลางวัน เธอก็รู้แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น เธอเชื่อมั่นสุดใจว่าตนเองรับมือได้ ใช่จะไม่เคยทำกับเขาเสียเมื่อไหร่ ถือซะว่าถูกผีอำหนึ่งครั้งแล้วกัน จากนั้นจะได้จบๆ ไป

ทว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าแล้วถึงรู้ว่าไม่ได้ เธอทุ่มเทเรี่ยวแรงมากมายยกเครื่องเปลี่ยนตัวเองเป็นอันมั่นจนปรนนิบัติคนอย่างจ้าวเจียงหลงเหมือนเมื่อก่อนไม่ได้จริงๆ...อันมั่นยึดมือจ้าวเจียงหลงไว้แน่น ปากพูดอึกอักว่า "พี่จ้าว นอกจากเรื่องนี้...นอกจากเรื่องนี้พวกเราว่ากันได้ทุกเรื่อง จริงๆ นะ คุยกันได้หมด..."

จ้าวเจียงหลงโมโหแล้ว เขาตบอันมั่นหนึ่งฉาดจนเบื้องหน้ามืดดับ

ไปวูบหนึ่ง

"แม่งเอ๊ย! อันเสี่ยวถิง ตัวเธอเป็นของเล่นแบบไหนเธอไม่รู้รึไว้หน้าให้ทำไมยังไม่รับอีก!"

เขาด่าทอทุบตี ตบดังเพียะๆๆ อีกหลายครั้ง จ้าวเจียงหลงเป็นคนมือหนัก ซ้ำยังฟาดลงตรงศีรษะและใบหน้าซึ่งเป็นส่วนเปราะบาง เลือดอันมั่นจึงอาบเต็มศีรษะ แต่เธอก็อารมณ์ร้ายอยู่บ้างเช่นกัน ระหว่างปล่อยให้จ้าวเจียงหลงตบตีอยู่อย่างนี้ จากที่ยังลังเลเธอก็เปลี่ยนเป็นถึงตายก็ไม่ยอมจำนน ดิ้นรนเตะต่อยทึ้งกัด สู้ขาดใจไม่ให้เขาทำตามอำเภอใจ

ระหว่างยื้อยุด ทันใดนั้นจ้าวเจียงหลงก็ร้องด้วยความเจ็บปวด กุมท้องถอยหลังไปหลายก้าว

ใต้จมูกอันมั่นเต็มไปด้วยเลือด ยามหายใจจึงคลุ้งไปด้วยกลิ่นคาว เธอตัวสั่นเทิ้มเงยหน้าขึ้น และก็สบเข้ากับสายตาไม่อยากเชื่อของจ้าวเจียงหลงเข้าพอดี

ท้องน้อยเขามีมีดปักอยู่หนึ่งเล่ม โลหิตสีแดงฉานกำลังไหลอาบชุดคลุมอาบน้ำสีขาวอย่างรวดเร็ว

อันมั่นอึ้งงันไป เธอแทงงั้นเหรอ เอามาจากไหน ช่วงเวลาไม่กี่นาทีก่อนประหนึ่งก่อขึ้นจากความว่างเปล่าผืนใหญ่ เธอจำไม่ได้เลยแม้แต่น้อย

อันมั่นตัวสั่นก้มหน้ามองมือตนเอง นิ้วทั้งสิบขาวผ่องเรียวยาว นิ้วมือข้างซ้ายสวมแหวนหมั้น แหวนวงนี้ซื้อมาจากร้าน แต่กลับพอดิบพอดีราวกับสั่งทำมาเพื่อเธอโดยเฉพาะ

เสียงทึบดังขึ้น จ้าวเจียงหลงล้มฟาดลงบนพื้นโดยแรง

อันมั่นบอกไม่ถูกว่าตนเองกลับมายังที่พักได้อย่างไร เธอเดินจิตหลุดขึ้นตึก หยิบคีย์การ์ดห้องมาเปิดประตูด้วยมือสั่นระริก ภายในห้องมืดสนิท หลังทำใจให้สงบก็ได้ยินเสียงลมหายใจขณะหลับสนิทของฉินฟั่ง ในความมืดนั้นอันมั่นยืนพิงหลังเข้ากับกำแพงอยู่นานจนกระทั่งบนถนนห่างออกไปมีเสียงแตรรถบาดหูดังกะทันหัน เธอถึงได้ตัวสั่น โซเซพุ่งไปคุกเข่าเขย่าตัวฉินฟั่งตรงข้างเตียง

คราแรกเธอเขย่าแผ่วเบา แต่ต่อมาก็ร้องห่มร้องไห้เรียกเขาอย่างเสียการควบคุม "ฉินฟั่งๆ นายตื่นสิ"

ฉินฟั่งหลับสนิทมาก ฤทธิ์ยานอนหลับดึงเขาเข้าสู่ห้วงนิทรา ทว่าในความฝัน เขากำลังตกอยู่ท่ามกลางฉากฝันร้ายอันยาวนานฉากหนึ่ง

ที่นั่นเป็นเวทีงิ้วเก่าแก่แบบสมัยก่อน ผ้าม่านสีแดงสองด้านชักขึ้น คณะดีดเครื่องสายและขานบทเพลงด้านหลังแสนคึกคักมีชีวิตชีวา มีทั้งฆ้อง กลอง ซอหูฉิน และซอจิงเอ้อร์หู บนเวทีตัวพระ ตัวนาง ตัวหน้าลาย และตัวตลกกำลังร้อง พูด รำ และต่อสู้ เสื้อผ้าสีสันต่างๆ ทั้งชุดพิธีการ ชุดคลุม ชุดลำลอง ชุดเกราะ และแถบพู่ไหมต่างรวมอยู่ด้วยกัน เขาตัวเล็กนิดเดียวคล้ายย้อนกลับไปสมัยเด็ก แม้ยืนเกาะอยู่ตรงเวทีงิ้วและพยายามแหงนหน้ามองสุดชีวิตก็เห็นเพียงรองเท้าบูตพื้นหนา รองเท้าพื้นบาง รองเท้าปัก และรองเท้าลายเมฆาด้านล่างโฉบขึ้นโฉบลงตามจังหวะกลองเร่งเร้าอึกทึกชวนให้ลานตา

จากนั้นจู่ๆ เขาก็พบว่าตรงตำแหน่งชิดด้านในสุดของเวทีท่ามกลางรองเท้างิ้วแบบต่างๆ ซึ่งขยับขึ้นลงใต้อาภรณ์สะบัดพลิ้วหลากสีสันปรากฏรองเท้าส้นสูงผ้าซาติน หัวรองเท้าฝังไข่มุกเม็ดหนึ่ง เท้าเรียวสะอาดเกลี้ยงเกลา ปลีน่องกลมกลึงมีน้ำมีนวล ผืนผ้าด้านหน้าและ

ด้านหลังของกี่เพ้าพะเยิบไหวเล็กน้อย

สรรพเสียงมากมายของการแสดงงิ้วค่อยๆ เลือนหาย จนกระทั่งสุดท้ายจากเงาร่างมากมายบนเวทีงิ้วขนาดใหญ่ก็เหลือเพียงเสียงรองเท้าส้นสูงเพียงเสียงเดียว

กึก กึก กึก...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

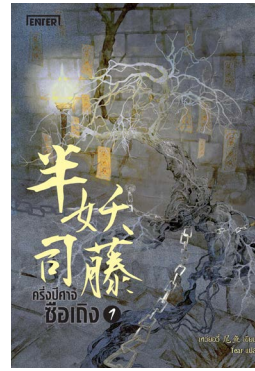

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160622672.html